

Latvijas Republikas Senāts

SPRIEDUMS

Rīgā 2025.gada 23.decembrī

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Anita Kovaļevska, senatores Indra Meldere un Rudīte Vīduša

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /Persona B/ pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Datu valsts inspekcijai pieņemt lēmumu par pieteicēja datu dzēšanu no 2018.gada /datums/ publikācijas oficiālajā izdevumā „Latvijas Vēstnesis”, kā arī par nemantiskā kaitējuma atlīdzināšanu, sakarā ar /Persona B/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2023.gada 14.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Satversmes tiesa 2018.gada /datums A/, pamatojoties uz pieteicēja /Persona B/ konstitucionālo sūdzību, ierosināja lietu Nr. /numurs/.

Pieteicējs 2019.gada 29.aprīlī vērsās Satversmes tiesā ar lūgumu dzēst viņa vārdu un uzvārdu no tiesas tīmekļvietnē publicētā lēmuma par lietas ierosināšanu, kā arī pieņemt Fizisko personu datu apstrādes likuma (turpmāk – Datu apstrādes likums) 28.panta otrās daļas 2.punktā paredzēto lēmumu par pieteicēja vārda un uzvārda dzēšanu (anonimizāciju) no publikācijas „Par lietas Nr. /numurs/ ierosināšanu”, kas 2018.gada /datums/ publicēta oficiālajā izdevumā „Latvijas Vēstnesis” (turpmāk – strīdus publikācija).

Satversmes tiesa ar 2019.gada 8.maija lēmumu lietā Nr. /numurs/ noteica ierobežotas pieejamības statusu informācijai par pieteicēja vārdu un uzvārdu. Tiesa nolēma neatklāt šīs ziņas turpmākajos tiesas nolēmumos un tā vietā lietot apzīmējumu „persona B”. Tāpat tiesa nolēma izņemt informāciju par pieteicēja vārdu un uzvārdu no tiesas tīmekļvietnē publicētās informācijas, aizstājot to ar apzīmējumu „persona B”.

Pieteicējs atkārtoti vērsās Satversmes tiesā ar lūgumu nodrošināt viņa anonimitāti. Tomēr tiesa atzina, ka lūgumu par pieteicēja vārda un uzvārda dzēšanu no strīdus publikācijas nav iespējams apmierināt, jo kolēģijas lēmums ir stājies spēkā.

[2] Pieteicējs 2020.gada 24.jūlijā vērsās Datu valsts inspekcijā ar lūgumu pieņemt Datu apstrādes likuma 28.panta otrās daļas 1.punktā paredzēto lēmumu par viņa vārda un uzvārda dzēšanu (anonimizāciju) no strīdus publikācijas, aizstājot tos, piemēram, ar apzīmējumu „persona B”, kā to darījusi Satversmes tiesa.

[3] Datu valsts inspekcija 2020.gada 26.oktobrī sniedza pieteicējam atbildi (turpmāk – pārsūdzētais lēmums), ka nav konstatējusi prettiesiski veiktu pieteicēja personas datu apstrādi, tāpēc neveiks citas uzraudzības darbības.

[4] Pieteicējs vērsās administratīvajā tiesā ar pieteikumu, lūdzot atzīt pārsūdzēto lēmumu par prettiesisku un uzlikt Datu valsts inspekcijai pienākumu pieņemt lēmumu par pieteicēja personas datu dzēšanu no strīdus

publikācijas.

[5] Administratīvā apgabaltiesa pievienojās pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai un ar 2023.gada 14.februāra spriedumu pieteikumu noraidīja. Tiesas spriedums pamatots ar turpmāk minēto.

[5.1] Publikācija izdevumā „Latvijas Vēstnesis” var tikt mainīta vai pilnībā vai daļēji dzēsta tikai likumā noteiktajā kārtībā, t.i., ja Datu valsts inspekcija konstatē, ka datu subjekta tiesību uz privāto dzīvi aizskārums ir lielāks nekā sabiedrības ieguvums no oficiālās publikācijas nemainīguma.

[5.2] Tā kā izskatāmajā gadījumā pieteicēja datu apstrāde bija nepieciešama likumā noteikto pienākumu izpildei, pieteicēja personas dati tika apstrādāti tiesiski. Nepamatota ir pieteicēja atsauce uz Vispārīgās datu aizsardzības regulas (Eiropas Parlamenta un Padomes 2016.gada 27.aprīļa Regula (ES) [2016/679](#) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK, turpmāk – Datu regula) 17.panta 1.punkta „d” apakšpunktu.

[5.3] Pieteicējam vajadzēja zināt, ka datu publicēšanu paredz likums. Taču pieteicējs nebija lūdzis Satversmes tiesai kolēģijas lēmumā nenorādīt viņa vārdu un uzvārdu, kā arī šos datus nenosūtīt publicēšanai. Tā kā šīs tiesības pieteicējs savlaicīgi neizmantoja, tas arī bija pamats, lai tiesa rīkotos likumdevēja noteiktajā kārtībā, t.i., lai izpildītu Satversmes tiesas likuma 20.panta devītās daļas 4.punktu. Ir pamats uzskatīt, ka gadījumā, ja pieteicējs, iesniedzot pieteikumu, būtu lūdzis anonimizēt viņa datus, tiesa viņa lūgumu apmierinātu. Uz to norāda Satversmes tiesas 2019.gada 8.maija lēmums lietā Nr. /numurs/.

[5.4] Nav šaubu par Satversmes tiesas likuma 20.panta devītās daļas 4.punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 96.pantam, jo lietā piemērojamā tiesību norma neaizliedz nosūtāmajā informācijā aizsegt pieteikuma iesniedzēja identitāti. Pieteicējam nelabvēlīgās sekas radīja nevis piemērojamā tiesību norma, bet gan viņa paša rīcība, savlaicīgi nepiesakot lūgumu par personas datu anonimizēšanu.

[5.5] Publikācijā ietvertos pieteicēja datus nav pamata vairs uzskatīt par ierobežotas pieejamības informāciju, jo publicētā informācija ir pieejama jebkuram interesentam. Sprieduma taisīšanas brīdī strīdus publikācija ir bijusi publiski pieejama vairāk nekā četrus gadus, savukārt Satversmes tiesas spriedums – vairāk nekā gadu. Jo ilgāk informācija ir bijusi publiski pieejama oficiālajā izdevumā, jo vairāk ir aizsargājama sabiedrības paļaušanās uz oficiālās publikācijas nemainīgumu. Attiecīgi sabiedrības ieguvums no oficiālās publikācijas nemainīguma ir ievērojami lielāks par pieteicēja tiesību uz privāto dzīvi aizskārums. Turklāt pieteicējs nav minējis konkrētus faktus vai apstākļus, kas vismaz netieši norādītu uz iespējamo kaitējumu (nelabvēlīgām sekām), kas viņam būtu radies no attiecīgās informācijas publiskošanas. Līdz ar to šobrīd vairs nav konstatējama objektīva nepieciešamība uzlikt pienākumu Datu valsts inspekcijai dzēst viņa datus no strīdus publikācijas.

[5.6] Būtiski privātpersonas tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumi ir attaisnojami tikai ar nozīmīgu sabiedrības labumu. Pieteicēja tiesību uz privāto dzīvi aizskārums nav lielāks par sabiedrības ieguvumu no oficiālās publikācijas nemainīguma. Tādēļ inspekcija ir pamatoti atteikusies pieņemt lēmumu par datu dzēšanu no oficiālā izdevuma.

[6] Pieteicējs par apgabaltiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, lūdzot to atcelt pilnībā. Sūdzība pamatota ar turpmāk minēto.

[6.1] Satversmes tiesas likuma 20.panta devītās daļas 4.punkts neparedz pienākumu publicēt pieteikuma iesniedzēja vārdu un uzvārdu. To pierāda vairākas citas publikācijas oficiālajā izdevumā par lietas ierosināšanu bez pieteikuma iesniedzēja identificējošās informācijas. Personas dati ir atzīstami par ierobežotas pieejamības informāciju. Līdz ar to Satversmes tiesai pirms informācijas nosūtīšanas publicēšanai bija pienākums ievērot Informācijas atklātības likuma 5.panta otrās daļas 4.punktu un Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 3.panta otro daļu un nenosūtīt personas datus publicēšanai oficiālajā izdevumā.

[6.2] Tā kā informācija par fiziskās personas privāto dzīvi saskaņā ar likumu ir ierobežotas pieejamības informācija, tad Satversmes tiesai ierobežotas pieejamības informācijas statuss pieteicēja vārdam un uzvārdam bija jānosaka pēc noklusējuma, neatkarīgi no tā vai šādu lūgumu ir izteicis pieteicējs. Līdz ar to nepamatots ir tiesas

secinājums, ka Satversmes tiesai jautājums par ierobežotas pieejamības statusa noteikšanu bija jāvērtē tikai tad, ja šādu lūgumu būtu izteicis pieteicējs.

[6.3] Pieteicējs gan pieteikumā, gan apelācijas sūdzībā bija norādījis, ka pieteikuma iesniegšanas brīdī pieteicējam nebija tiesību pieteikt lūgumu par pieteicēja identitātes anonimizāciju. Atzīstot, ka pieteicējam bija šādas tiesības, tiesa nav norādījusi konkrētu tiesību normu, kas šādas tiesības paredz. Jāņem vērā, ka šīs tiesības tika noteiktas vairāk nekā četrus gadus pēc tam, kad pieteicējs vērsās Satversmes tiesā ar pieteikumu, t.i., ar Satversmes tiesas 2022.gada 13.decembra lēmumu „Kārtība par apjomu, kādā publicē lēmumus par lietas ierosināšanu un Satversmes tiesas nolēmumus”.

[6.4] Tiesa kļūdaini ir devusi priekšroku oficiālās publikācijas nemainīgumam, nepareizi izprotot gan oficiālās publikācijas institūtu, gan tā mērķi. Oficiālo publikāciju nemainīgums nav pašmērķis – tas jāvērtē saistībā ar publikācijas nolūku informēt privātpersonas par viņu tiesībām un pienākumiem. Kad šis mērķis ir sasniegts, konkrētajā gadījumā publicējot tiesas spriedumu, iepriekšējo publikāciju, tostarp par lietas ierosināšanu, aktualitāte izzūd. Dati, kas vairs nav nepieciešami sākotnējam nolūkam, ir dzēšami, un privātpersonas tiesības uz datu aizsardzību var prevalēt pār sabiedrības interesi turpināt piekļūt šiem datiem. Konkrētajā gadījumā pietiek ar personas datu dzēšanu no publikācijas, saglabājot pašu publikāciju. Tādā veidā netiek ietekmētas sabiedrības tiesības būt informētai.

[6.5] Tiesa nepareizi piemērojusi Datu apstrādes likuma 28.panta trešo daļu, jo nav līdzsvarojusi pieteicēja tiesības uz privāto dzīvi un sabiedrības ieguvumu no oficiālās publikācijas nemainīguma. Tiesa ir vērtējusi tikai sabiedrības intereses, turklāt nav tās ne konkretizējusi, ne arī pārbaudījusi, kā tās faktiski tiktu skartas, ja tiktu dzēsti vienīgi pieteicēja personas dati, bet publikācija saglabāta. Tiesa vispār nav izvērtējusi pieteicēja pamattiesību aizskārumu, tostarp to, ka strīdus publikācija kopā ar Satversmes tiesas spriedumu ļauj identificēt pieteicēju un atklāt informāciju par viņa sodāmību. Tiesa spriedumā nav pamatojusi, kāpēc tas nerada tiesību uz privāto dzīvi aizskārumu. Tiesa arī nepamatoti apgalvojusi, ka pieteicējs nav norādījis uz konkrētu kaitējumu, kaut gan šādi argumenti tiesai bija sniegti.

[6.6] Tiesa, uzskatot Satversmes tiesas likuma 20.panta devītās daļas 4.punktu par atbilstošu Satversmei, ir pārkāpusi pamatojuma principu, jo nav izvērtējusi tās atbilstību samērīguma principam. Pieteicējs lūdz Senātu vērsties Satversmes tiesā ar pieteikumu par Satversmes tiesas likuma 20.panta devītās daļas 4.punkta, ciktāl tas attiecas uz personu, kura iesniedz pieteikumu par pamattiesību aizskārumu, kas attiecas uz informāciju par administratīvo sodāmību, neatbilstību Satversmes 96.pantam.

[7] Datu valsts inspekcija rakstveida paskaidrojumos norādīja, ka kasācijas sūdzību uzskata par nepamatotu.

Motīvu daļa

[8] Senātam kasācijas tiesvedībā jānoskaidro, vai tiesa, atzīstot, ka pieteicēja personas dati – vārds un uzvārds – nav dzēšami no oficiālā izdevuma „Latvijas Vēstnesis”, ir pareizi piemērojusi Datu apstrādes likuma 28.panta trešo daļu.

[9] Atbilstoši Datu apstrādes likuma 28.panta otrajai daļai oficiālajā izdevumā publicētos datus oficiālā izdevuma izdevējs dzēš, pamatojoties uz: 1) Datu valsts inspekcijas lēmumu; 2) pārziņa pamatotu lēmumu, kas apliecina, ka šo datu publicēšana oficiālajā izdevumā neatbilst datu regulas noteikumiem. Savukārt šā panta trešā daļa noteic, ka inspekcija var pieņemt lēmumu par oficiālajā izdevumā publicēto datu dzēšanu, ja datu subjekta tiesību uz privāto dzīvi aizskāruma ir lielāks nekā sabiedrības ieguvums no oficiālās publikācijas nemainīguma.

Šo normu mērķis ir nodrošināt līdzsvaru starp personas tiesībām uz privāto dzīvi, no vienas puses, un tiesībām uz informāciju, saglabājot uzticamību oficiālajai publikācijai un nodrošinot personu tiesības paļauties uz oficiālās publikācijas nemainīgumu, kā arī iespēju aizsargāt savas leģitīmas intereses, no otras puses. Līdz ar to, ja persona pieprasa oficiālās publikācijas labošanu un datu dzēšanu, ir jāvērtē, vai datu subjekta tiesību uz privāto dzīvi aizskāruma ir lielāks nekā sabiedrības ieguvums no oficiālās publikācijas nemainīguma. Tas jādara gan

institūcijai, kura iesniedz personas datus publikācijai, gan inspekcijai (12.Saeimas likumprojekta Nr. [1182/Lp12](#) „Personas datu apstrādes likums” sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojums (anotācija)).

[10] Datu valsts inspekcija paskaidrojums par kasācijas sūdzību norāda, ka Datu apstrādes likuma 28.pants noteic īpašu regulējumu datu apstrādei oficiālajā publikācijā. Inspekcija skaidro, ka tiesības uz datu dzēšanu no oficiālās publikācijas būtu izmantojamas izņēmuma gadījumā, jo sabiedrībai kopumā ir svarīga tiesiskā noteiktība un pašāpziņa, ka oficiālās publikācijas ir ticamas un nemainīgas. Izņēmuma gadījumi, kad personas dati no oficiālās publikācijas var tikt dzēsti, ir noteikti Datu apstrādes likuma 28.panta otrajā daļā. Likumā ir nodalīta inspekcijas kā uzraudzības iestādes kompetence un pārziņa kompetence. Pārzinim ir pienākums dzēst personas datus tajos gadījumos, kad datu apstrāde tika veikta prettiesiski. Savukārt inspekcija pieņem lēmumu par datu dzēšanu tajos gadījumos, kad datu apstrāde tika veikta tiesiski, taču datu apstrāde nav samērīga, proti, datu apstrāde bija pārmērīga vai dati bija neprecīzi (*Datu valsts inspekcijas 2023.gada 12.aprīļa paskaidrojumu 3.punkts, lietas 128.lp.*).

Senāts piekrīt inspekcijai, ka oficiālās publikācijas nemainīgums ir būtiska sabiedrības interese un tāpēc lēmumu par oficiālajā izdevumā publicēto datu dzēšanu var pieņemt, tikai rūpīgi izvērtējot gan skartās sabiedrības intereses, gan arī datu subjekta tiesību uz privāto dzīvi aizskārumu. Tomēr oficiālās publikācijas nemainīgums nav absolūta vērtība un nevar vienmēr automātiski atzīt, ka šī vērtība ir būtiskāka nekā personas tiesības uz privāto dzīvi. Datu apstrādes likuma 28.panta otra un trešā daļa skaidri paredz, ka ir gadījumi, kad oficiālajā izdevumā publicētos datus ir pamats dzēst, un ka datu subjekta tiesību uz privāto dzīvi aizskāruma var būt lielāks nekā sabiedrības ieguvums no oficiālās publikācijas nemainīguma. Ir jāņem vērā, ka oficiālo publikāciju mērķis un saturs ir dažāds un arī publicētie dati ir dažāda veida. Līdz ar to arī katrā konkrētā gadījumā ir rūpīgi jāizvērtē skartās intereses un tās rūpīgi jālīdzsvaro.

[11] Pārsūdzētajā spriedumā tiesa ir atzinusi: jo ilgāk informācija ir bijusi publicēta oficiālajā izdevumā, jo vairāk ir aizsargājama sabiedrības pašaušanās uz oficiālās publikācijas nemainīgumu. Pamatojoties uz šādu apsvērumu, tiesa arī atzinusi, ka sabiedrības ieguvums konkrētajā gadījumā ir lielāks nekā pieteicēja tiesību aizskāruma. Tiesa ir arī norādījusi, ka pieteicējs nav minējis konkrētus faktus vai apstākļus, kas vismaz netieši norādītu uz iespējamām nelabvēlīgajām sekām, kas viņam būtu radušās no attiecīgās informācijas publiskošanas.

Tomēr Senāts konstatē, ka tiesa pati spriedumā bija norādījusi arī pieteicēja argumentu, ka strīdus publikācija bija jāvērtē kopsakarā ar to, ka Satversmes tiesas spriedums tajā pašā lietā ir publiski pieejams un tādējādi ļauj identificēt pieteicēju, kā arī iegūt informāciju par viņam kā transportlīdzekļa vadītājam par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem.

Šajā sakarā ir jāņem vērā, ka Eiropas Savienības Tiesa atzina, ka tādi personas dati, kas attiecas uz transportlīdzekļu vadītājiem par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem, ietilpst Datu regulas 10.panta „Personas datu par sodāmību un pārkāpumiem apstrāde” tvērumā (*Eiropas Savienības Tiesas 2021.gada 22.jūnija sprieduma lietā „Latvijas Republikas Saeima (Points de pénalité)”, C-439/19, [ECLI:EU:C:2021:504](#), 94.punkts*). Eiropas Savienības Tiesa arī norādīja: tā kā Datu regulas 10.pantā minētie dati attiecas uz uzvedību, kas izraisa sabiedrības nosodījumu, piekļuves piešķiršana šādiem datiem var stigmatizēt datu subjektu, it īpaši tad, kad šie punkti liecina par minēto pārkāpumu zināmu smagumu vai biežumu, un tādējādi radīt būtisku iejaukšanos datu subjekta privātajā dzīvē. Līdz ar to Datu regulas 10.panta mērķis ir nodrošināt lielāku aizsardzību pret tādu datu apstrādi, kas attiecīgo datu sensitivitātes dēļ var radīt īpaši smagu iejaukšanos Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7. un 8.pantā garantētajās pamattiesībās uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību (*turpat, 74., 75., 92.punkts*).

Līdz ar to no minētā Eiropas Savienības Tiesas sprieduma izriet, ka ziņas par personai par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem reģistrētajiem pārkāpumu uzskaites punktiem ir dati par sodāmību. Tā kā šādi dati ir sensitīvi, tad to apstrāde var radīt īpaši smagu iejaukšanos personas tiesībās uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību un tāpēc datu subjektam ir jānodrošina lielāka aizsardzība šādu datu apstrādes gadījumā.

[12] Apgabaltiesa pārsūdzētajā spriedumā pieteicējam ir pārmetusi, ka pieteicēja vārds un uzvārds kā informācija par pieteikuma iesniedzēju ir tikusi publicēta oficiālajā izdevumā viņa pašā rīcības dēļ, jo pieteicējs, zinot, ka normatīvie akti paredz publikāciju, tomēr savlaicīgi nelūdza Satversmes tiesai anonimizēt datus. Tomēr šis apstāklis neierobežo pieteicēja tiesības lūgt Datu valsts inspekcijai pieņemt viņam labvēlīgu lēmumu par pieteicēja personas datu dzēšanu situācijā, kad objektīvi pastāv Datu apstrādes likuma 28.panta trešajā daļā noteiktie

apstākļi. Līdz ar to šim apgabaltiesas norādītajam apstāklim nevar būt izšķiroša nozīme, vērtējot, vai pieteicēja tiesību uz privāto dzīvi aizskāruma ir lielāks nekā sabiedrības ieguvums no oficiālās publikācijas nemainīguma.

Tāpat jāņem vērā, ka Satversmes tiesa ar 2019.gada 8.maija lēmumu lietā Nr. /numurs/ noteica ierobežotas pieejamības statusu informācijai par pieteicēja vārdu un uzvārdu. Tiesa nolēma nublicēt šīs ziņas tiesas nolēmumos, kā arī izņemt tās no Satversmes tiesas tīmekļvietnes, to vietā lietojot apzīmējumu „persona B”. Līdz ar to Satversmes tiesas tīmekļvietnē publicētā informācija par lietu Nr. /numurs/ vairs neietver ziņas par pieteicēja identitāti. Tādas nav atrodamas arī oficiālajā izdevumā „Latvijas Vēstnesis” un vietnē www.likumi.lv publicētajā spriedumā. Līdz ar to tiesai būtu jāvērtē, vai šajā gadījumā tiešām pastāv kādi iemesli, kāpēc sabiedrībai būtu svarīgi zināt, ka Satversmes tiesa lietu Nr. /numurs/ ierosināja, pamatojoties tieši uz pieteicēja konstitucionālo sūdzību, un vai konkrētajā gadījumā sabiedrības ieguvums no oficiālās publikācijas nemainīguma tiešām ir būtisks.

[13] Senāts konstatē, ka tiesa pārsūdzētajā spriedumā nav izvērtējusi to, ka strīdus publikācija kopsakarā ar Satversmes tiesas spriedumu ļauj neierobežotam personu lokam iegūt informāciju par pieteicēja sodāmību un šādu datu pieejamība var radīt īpaši smagu personas tiesību uz privāto dzīvi aizskārumu. Tāpat tiesa nav izvērtējusi, vai šajā gadījumā tiešām pastāv kādi iemesli, kāpēc sabiedrībai būtu svarīgi zināt, uz kuras personas konstitucionālās sūdzības pamata Satversmes tiesa ierosināja lietu Nr. /numurs/, un līdz ar to vai sabiedrības ieguvums no oficiālās publikācijas nemainīguma tiešām ir būtisks. Turklāt būtu jāņem arī vērā, ka parasti tas, ka no datu publicēšanas brīža ir pagājis ilgs laiks, ir vērtējams kā apstāklis, kas mazina citu personu legītīmo interesi par piekļuvi publicētajiem datiem, nevis palielina sabiedrības interešu būtiskumu.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka tiesa nav pietiekami identificējusi un novērtējusi Datu apstrādes likuma 28.panta trešajā daļā minētās intereses un līdz ar to nav pienācīgi pārbaudījusi, vai Datu valsts inspekcija ir pareizi līdzsvarojusi šīs intereses, atsakoties pieņemt lēmumu par datu par pieteicēja identitāti dzēšanu no oficiālās publikācijas. Līdz ar to tiesa nav pareizi piemērojusi Datu apstrādes likuma 28.panta trešo daļu.

[14] Pieteicējs ir lūdzis Senātam vērsties Satversmes tiesā ar pieteikumu par Satversmes tiesas likuma 20.panta devītās daļas 4.punkta atbilstību Satversmes 96.pantam. Senāts piekrīt apgabaltiesai, ka šī tiesību norma neprasa oficiālajā izdevumā publicēt tieši personas vārdu un uzvārdu un tā ļauj personas vārda un uzvārda vietā publicēt apzīmējumu, kas tiek izmantots personas datu anonimizācijai. Līdz ar to Senāts nesaskata pamatu vērsties Satversmes tiesā.

[15] Rezumējot minēto, Senāts atzīst, ka kasācijas sūdzība ir pamatota, bet apgabaltiesas spriedums ir atceļams.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta pirmās daļas 2.punktu, 351.pantu un 129.¹panta pirmās daļas 1.punktu, Senāts

nosprieda

atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2023.gada 14.februāra spriedumu pilnībā un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai;

atlīdzināt /Persona B/ drošības naudu 70 *euro*.

Spriedums nav pārsūdzams.

A. Kovaļevska I. Meldere R. Vīduša